

Com un angelet

Encara té la mà al pom de l'habitació de l'Aura. Obre la porta una mica més i mira la nena, tan adormida que sembla morta

Foto: Susana Fernández

Noia de vint anys, responsable, s'ofereix per fer de cangur a les nits. Xènia. Telèfon: 739391856.

Avui la Xènia farà de cangur per primer cop. Li aniran bé els diners. Així podrà pagar-se la farra dels dissabtes sense haver de demanar a casa un préstec a fons perdut. Per desgràcia, els dissabtes que faci de cangur es perdrà la farra.

És dissabte. Els que se'n van de farra són els pares de l'Aura, una nena de tres anys que ha muntat un drama així que l'ha vista arribar. La Xènia també s'hauria posat a plorar, però s'ha limitat a callar. No ha sabut què dir ni què fer. Els pares de l'Aura la deuen haver trobat una mica aturada, però és que no s'esperava una rebuda com aquella.

Amb els brams de la criatura com a banda sonora, la mare de l'Aura es posa a fer de guia en una visita comentada per tota la casa. Aquí hi ha els gots per si té set, aquí el xarop per si li vénen atacs de tos, aquí el nostre mòbil, que portarem connectat, i aquí el número dels avis per si passa cap cosa. No ha de passar res, l'Aura sempre dorm com un angelet. Tu agafa el que vulguis de

la nevera, si tens gana. I espera't a engegar la tele fins que la nena estigui ben adormida.

Quan la posis a dormir et demanarà que miris sota el llit i dins l'armari, per comprovar que no s'hi amaga cap senyor dolent. Els nens, sempre amb manies absurdes. Abans de dormir, que es renti bé les dents. I et demanarà que li expliquis el conte del pare de sucre, que li agrada molt. Llegeix-lo un cop i prou: ella et tindria tota la nit amb la mateixa cançó. Per dormir voldrà una de les tres bessones, dóna-li la que et demani. Només una nina, ella ja ho sap. Que no et prengui el pèl amb l'aigua, un got abans d'apagar el llum i bona nit. Deixa-li la porta una mica oberta però no gaire. Ah! I no li posis una pel·lícula de vídeo per res del món.

Va, que fem tard. Aura, reina, no ploris, que els pares tornaran de seguida. Quan et despertis ja serem aquí i esmorzarem plegats. Croissants calents i xocolata, com cada diumenge. En aquest calaix hi ha un joc de claus. No les necessites, però és millor que ho sàpigues. Segur que el sopar s'allarga una mica, i després potser anem a prendre alg? tant és. No pateixis, que ja t'acompanyarem a casa. O et donarem diners per a un taxi. Que vagi bé.

La Xènia s'ha quedat sola. Pitjor: mal acompanyada. Amb una nena que li ha declarat la guerra i no parará de plorar ni que la matin. La mataria, pensa la Xènia. L'escanyaria fins a l'última llagrima. Se'n veu capaç. En lloc de fer-ho, intenta subornar-la amb un sugus blau que es treu de la motxilla. ¿Per què els emboliquen amb paper blau, els sugus de pinya? Però l'Aura no es deixa comprar així com així.

Com s'ha de veure. En una casa desconeguda, amb una nena desconeguda i sense possibilitat d'obrir la porta i fugir-ne corrents. Ella mateixa es va parar una trampa, amb aquell cartell que va penjar al taulell d'anuncis del súper.

El cartell, fet amb l'ordinador de la facultat, no especificava que es tractava d'una aspirant a cangur sense experiència. Tampoc calia posar en guàrdia els pares interessats a trobar un vigilant nocturn de criatures a set euros l'hora.

¿Ets tu la que fa de cangur? Sí, jo mateixa. Mira, tenim una nena de tres anys i la cangur habitual està amb exàmens. ¿T'aniria bé venir aquest dissabte a tres quarts de vuit? Sí, sí, cap problema. Perfecte, apunta l'adreça. Fins dissabte, doncs.

A la Xènia li va estranyar que la mare de l'Aura la cités directament dissabte al vespre. S'havia imaginat que abans voldria veure-la i parlar amb ella cara a cara. Quina dona més confiada. ¿I si la Xènia fos una mala persona? ¿I si fos de veritat una assassina de nens plorangers?

Para de plorar, maca. Ui, quins mocs, acosta't que et mocaré. I calla d'una vegada, sisplau. Que no ploris, dic. Si calles et llegiré tres cops el conte del pare de sucre, i et deixaré dormir amb quatre nines, i et donaré cinc gots d'aigua? ¿I em posaràs el vídeo del Pingu? Està bé, tu guanyes: et posaré el vídeo del Pingu. Sis vegades, si vols.

Miracle. La nena calla en sec, corre a asseure's al sofa i li reclama el sugus de pinya. Però no ho diguis als pares, sobretot. Serà el nostre secret. Si dius als pares que has vist el Pingu, no et posaré vídeos mai més.

Mai més. La Xènia no hi vol tornar mai més, amb aquesta nena ploramiques i malcriada. Aquest és el problema: la tenen massa consentida. Amb els fills únics ja passa, això. Els dónes un ditet i se't munten a collibè. Mira-la ara, hipnotitzada pel pingüí de plastilina. Encara sanglota de tant en tant, però a la cara hi té un somriure d'anunci.

La casa és tan gran que sembla mig buida. Potser és per això que cada sanglot de l'Aura retorna dos segons més tard en forma d'eco. La Xènia desvia la mirada cap al fons del passadís i de seguida es refugia de nou en la família de pingüins de la pantalla. El passadís li provoca una sensació incòmoda. Deu ser perquè al final hi ha la porta de l'habitació dels pares de l'Aura. L'única

porta que la senyora no ha obert en el seu recorregut turístic per la casa.

Durant quatre minuts totes dues s'han distret amb les anades i vingudes del Pingu. Però al minut que fa cinc l'Aura se'n cansa i torna a plorar. Plora d'esma, sense llàgrimes ni sentiment, només per tocar la moral. Caram amb la nena mimada. Va, que t'explicaré el conte del pare de sucre.

Nova treva. De gran, l'Aura serà una bona empresària: no regala ni les gràcies, sempre mira d'obtenir alguna cosa a canvi. De petit, jo tenia un pare que era tot de sucre. Me li menjava les ulleres i les sabates i no passava res, no s'enfadava.

El conte comença a sonar a dues veus. La nena se'l sap de memòria. Al peu de la lletra. Qualsevol diria que l'Aura n'esta llegint el text, però els nens de tres anys encara no han après a llegir. Els pares de sucre mai no s'enfaden. Duen un rellotge de colors que fa tic i fa tac. Te l'acosten a l'orella perquè el sentis i, si vols, pots menjar-te'l.

La Xènia ja ha llegit el conte set vegades. Un altre cop, ha dit la nena cada vegada que el pare de sucre reia i els ulls se li tornaven de color de rosa. I tornem-hi, quin remei. Sort que és un conte preciós, pensa la Xènia, que des de la cinquena vegada també se'l sap al peu de la lletra. De petit, jo tenia un pare que era tot de sucre. Me li menjava les ulleres i les sabates i no passava res, no s'enfadava.

Els pares de l'Aura sí que s'enfadarien, si sabessin que a hores d'ara la nena segueix desperta. Però un dia és un dia. A més, des que ha firmat la pau definitiva i ni tan sols sanglota, la Xènia s'estima més que la nena li faci companyia. Quan la posi a dormir, la casa li semblarà encara més gran, i el passadís més fosc, i l'habitació dels pares més misteriosa.

I a cada racó s'imaginarà que hi ha qui sap què. Amagats en la foscor no hi veurà lladres, ni violadors, ni res que pogués témer amb raó. No pateix mai per perills possibles. El cor de la Xènia acostuma a accelerar-se per coses irracionals. Impossibles. Com la idea de xocar amb un Pingu de mida natural, per exemple.

La tele ha quedat oberta, amb el volum al mínim. La cangur se la mira com qui no vol la cosa just en el moment que la pantalla es veu ocupada per uns ulls de dona en primer pla. Són uns ulls de boja. O de morta. La Xènia apaga el televisor i es concentra en la nena, amb ganes d'esborrar al més aviat possible aquella imatge. Però el cervell li fa una mala passada: ara li sembla veure en la cara de l'Aura (tan tendra, tan de sucre) els ulls de la dona morta de la tele.

La nena, que es mor de son, accedeix a rentar-se les dents sense dir ni piu. No es queixa ni quan li vessa de la boca un líquid blanquinós, per culpa de la Xènia, que ha posat al raspall una ració massa generosa de pasta. L'Aura escup al bidet una part del líquid i se n'empassa la resta. Fa un petó de bona nit a la nova cangur i se'n va tota sola cap al llit. En té prou amb una bessona, que agafa amb bracets de sucre de dins la capsa de joguines, i no demana ni un trist got d'aigua. La Xènia apaga el llum de l'habitació de l'Aura i ajusta la porta sense tancar-la del tot. L'hauria pogut tancar i la nena tampoc protestaria, perquè s'ha adormit de cop.

L'Aura no l'ha obligat a mirar sota el llit ni dins de l'armari. No ha hagut de comprovar que no s'hi amaga cap senyor dolent. Ha estat de sort, el senyor dolent, pensa la Xènia. Com ella, aquell dia que va pujar al tren sense temps de comprar el bitllet i el revisor no la va enxampar. L'home d'uniforme va passar pel seu costat però no la va veure.

Encara té la mà al pom de l'habitació de l'Aura. Obre la porta una mica més i mira la nena, tan adormida que sembla morta. Assassinada pel senyor dolent que esperava el seu torn amagat sota el llit, o dins l'armari, o dins aquesta caixa plena de joguines no gaire diferent d'una caixa de morts. Un amagatall perfecte. Un crim perfecte.

La Xènia s'asseu al sofà i intenta canviar de xip. Pensa en la farra que s'ha perdut. Potser aquesta

nit la Marina s'ha enrotllat amb l'Àlex. La Marina ja pot anar fent, mentre no li toqui en Sergi. El seu Sergi. ¿On deu ser, ara? ¿I si aprofita que ella no hi és per ...? No, ell mai no ho faria. Demà al matí li trucarà per demanar-li si hi ha hagut marro entre la Marina i l'Àlex. O esperarà al migdia, per no despertar-lo. I a la tarda l'anirà a veure a casa d'ell: els pares d'en Sergi són fora. Ho podran fer al llit de matrimoni.

El llit dels pares de l'Aura és lluny, al final del passadís. També deu ser un llit gran, de matrimoni. ¿Se'n diu llit de matrimoni, encara que els que hi dormin no estiguin casats? ¿Estan casats, els pares de l'Aura? ¿Trigaran molt a tornar? La Xènia desitja que tinguin pressa per fer servir el llit i arribin ben aviat. Sobretot des que no pot mirar enlloc sense veure dos ulls gegants de dona que l'espia. Uns ulls de boja, o de morta, que no la perden de vista.

No pot fer-hi més: li ve al cap aquella història que li van explicar durant l'últim foc de camp amb l'esplai. Una cangur és dins d'una casa molt gran amb dos nens petits. Els posa a dormir i sona el telèfon. L'agafa i una veu l'amenaça de matar les criatures. La noia tanca ben tancades totes les portes i finestres. Fins que descobreix, massa tard, que l'assassí li trucava amb un telèfon mòbil des de dins de la mateixa casa. Els nens ja són cadàvers.

Hi ha senyors dolents que maten nens i cangurs dolentes que també maten nens. Com aquella altra noia que es queda per primer cop a càrrec d'un nadó. La mare no les té totes, i quan fa una hora que és fora, truca a casa per si tot va bé. La cangur diu que perfecte, que els està preparant gall dindi per sopar. Quan els pares arriben del teatre, troben el nen cuit dins del forn.

¿Per què ha de pensar en aquestes bestieses justament ara i aquí? ¿Per que no pot deixar de pensar-hi? El cor de la Xènia va com una moto. Riu per no plorar, i fins i tot la seva rialla l'espanta. Dos segons més tard, l'eco de la rialla l'acaba de posar en estat d'alerta. Nota la tensió als turmells, a 1es pestanyes i a l'estómac. Té gana, però per anar a la cuina cal recórrer mig passadís. Se'n va a l'habitació de l'Aura i s'asseu a l'extrem del llit. A prop de la nena se sent protegida. Malgrat la caixa de joguines que tant s'assembla a un taüt. Dins la caixa, una bessona decapitada implora auxili amb uns ulls de plastic. Uns ulls de nina boja. De nina morta. A mans d'una nena sàdica.

Dorm com un angelet, l'Aura. I respira feliç, com només ho saben fer els nens quan dormen. La Xènia li posa la mà al pit, damunt el pijama, i nota com se li inflen i desinflen els pulmons. No es despertaria ni que la rostissin al forn. De primer plat, nena de sucre amb prunes i pinyons. És propi de la canalla: viure amb intensitat, plorar amb intensitat i dormir amb intensitat. ¿També mor amb intensitat, la canalla?

La Xènia s'estiraria al costat de l'Aura mentre no arriben els pares de la criatura. Però el llit és massa estret per a les dues, i la nena hi dorm de través. No vol sortir d'aquesta cambra: la resta de la casa és massa deshabitada pel seu gust. Necessita sentir-se acompanyada, ni que sigui d'una ploramiques de tres anys. Necessita que algú l'acompanyi en el sentiment. Quan arriben els pares els dirà que tot just acabava d'entrar a l'habitació perquè li havia semblat que la nena tossia. ¿Quin mal deu haver fet, la molt sàdica, a la tercera de les tres bessones?

Prova de mirar l'hora, però la foscor li ho impedeix. Sortiria al menjador a consultar el rellotge, si no fos que no gosa allunyar-se tres passes de l'Aura. Com si presentís que la vida de la nena corre perill i no la pogués deixar sola. O com si sabés que, assegut al sofà del menjador, l'espera un assassí amb telèfon mòbil. O uns ulls de dona morta. O una cangur caníbal. O un Pingü de mida natural. O la mare de l'Aura, que ha tornat sense fer soroll. O que no ha marxat: potser porta dues hores camuflada al final del passadís, espia-la des de l'ombra. O a la cuina, encongida dins del forn. De segon plat, mare rostida amb patates.

Per allunyar el panic que la paralitza, s'esforça a recordar paraula per paraula el conte del pare de sucre. De petit, jo tenia un pare que era tot de sucre. Me li menjava les ulleres i les sabates i no passava res, no s'enfadava. Els pares de sucre mai no s'enfaden. Duen un rellotge de colors que

fa tic i fa tac. Te l'acosten a l'orella perquè el sentis i, si vols, pots menjar-te'l.

¿Els pares de sucre es desfan quan els poses al forn?, es pregunta la Xènia sense voler preguntar-s'ho. Fa estona que no controla ni el que pensa. Ja no es refia ni d'ella mateixa. Ni d'aquesta bruixa disfressada de bella dorment, que ara la sobresalta amb un sospir molt profund. La cangur tremola. S'imagina que l'intrús s'alça del sofà i va cap a ella. Que obre la porta de l'habitació de l'Aura i les mira totes dues amb uns ulls embogits de dona morta.

D'un salt, la Xènia s'amaga sota el llit de l'Aura. És el lloc més segur que se li acut. Oblida un petit detall: abans no ha comprovat que no s'hi amagués cap senyor dolent.

Ni el crit de la cangur no desperta la nena, que encara dorm com un angelet.

Conte publicat al llibre «Por. Històries de terror» (Columna Edicions, 2000)